

tilsidst sig selv, om ogsaa det hele Spil er Omkostningerne og Ulejligheden værd. — For altsaa at tale om noget andet: veed du, at din Søster og jeg tænker paa at gifte os med det allerførste?»

»Fader og Moder har snakket lidt derom.«

»Naa ja, rent ud sagt, saa optager den Sag mig i Øjeblikket mere end Alverdens Avisvrøvl. Sig mig, — siden du nu er her — kender du noget nærmere til, hvad det er for Attester, der skal skaffes tilveje, for at man kan blive anstændig gift her tillands?»

»Har du ikke faaet de Ting ordnet? Jeg troede —.«

»Ja, det er vist ogsaa forkert af mig. Jeg har glemmt det, . . . eller rettere, du: jeg har ikke kunnet faa mig selv til at rende rundt paa disse offentlige Kontorer, hvor jeg bliver gal i Hovedet over den Storsnudethed, man allevegne møder der, og som faar mig til at lave Skandale. Kunde du ikke gøre mig den Tjeneste at ordne den Affære for mig? Jeg veed, at man f. Eks. skal henvende sig paa et af Magistratskontorerne. Saa skal der vist ogsaa tinglæses nogensteds. Det er en Fandens Kommers!»

Ivan, der var vant til, at Per ved alle Lejligheder benyttede ham som Løbedreng, sagde Ja uden lang Betænkning. Til Gengæld tog han det Løfte af ham, at han vilde holde et vaagent Øje med den fordægtige Hr. Steiner og skride ind,